

JOZEFIEN MOMBAERTS PLEIDOOI VOOR ZELFMOORD

Zondag 9 oktober om 20u in De Schouwburg – einde om 21u30

Blijf nog even zitten voor een nagesprek met de spelers.
De mensen van TEJO en Awel zijn er als je nadien nog met iemand wil spreken.
Onze mensen begeleiden je naar de lokalen.

VERHAAL

“Een pleidooi voor zelfmoord”, zei ze.
“Wat?”, vroeg hij.
“Een Pleidooi voor Zelfmoord, dat is de titel.”
“Wilt gij volk in de zaal?”
“Ja. Veel volk.”, zei ze.
“Niemand wil Een Pleidooi voor Zelfmoord zien!”

“In België plegen drie mensen per dag zelfmoord.
Wereldwijd zijn het er drie per seconde.
Meer mannen dan vrouwen. Het is taboe.”
“Taboes horen in de taboesfeer. Niet in een titel.”
Hij sloot zijn oren en zij stapte het podium op.

Een Pleidooi voor Zelfmoord gaat over een jonge vrouw die ongelooflijk graag wil kunnen leven en tegelijk continu in dialoog is met de gedachte aan de zelfgekozen dood.

JOZEFIEN MOMBAERTS studeerde in 2018 af als regisseur/docent aan de Toneelacademie Maastricht. Ze werkt als freelance dramaturge, productieassistente en theaterdocent voor verschillende gezelschappen en theaterhuizen. Recent is/was ze verbonden aan KOPERGIETERY, KASK - School of Arts en Laika. O.a. in samenwerking met KOPERGIETERY creëerde en presenteerde ze haar afstudeervoorstelling ‘Europa’. In 2019 richtte Jozefien samen met choreografe Jotka Bauwens en danseres/techniekster Eva Dermul het fijne gloednieuwe collectief TG PONY op.

Jozefien werkt als theatermaakster vanuit een grote intuïtie en onderzoekt in haar zelfgeschreven werk vaak de kwetsbaarheden van de mens op. Ze is gefascineerd door wat verstopt zit, verborgen wordt, wat niet gezegd of waar niet naar (om)gekeken wordt.

JOERI CNAPELINCKX is muzikant/theatermaker. Voor KOPERGIETERY was hij als muzikant/speler te zien in ‘Karandasj’ en ‘De koningin is verdwenen’, waarvoor hij tevens de muziek componeerde. Jaren geleden richtte hij de muziekgroep Kawada op, dat intussen omgedoopt werd tot Sunday Bell Ringers. Verder speelt hij ook bij Tommigun en is samen met Anna Vercammen bezieler van De Anale Fase. Op theater was hij o.a. te zien/horen in Vervelende bus (Hetpaleis en Schippers en Van Gucht), Buiten Dienst (Schippers en Van Gucht) en Loop! (Ulthima Thule en Hetpaleis).

CREDITS

Tekst en spel: Jozefien Mombaerts | Muziek: Joeri Cnapelinckx | Dramaturgie: Cindy Godefroi | Scenografie: Veva Van Sloun | Kostuum: Marij de Brabandere | Licht: Jeroen Doise | Geluid: Jonas De Wulf, Saul Mombaerts | Techniek: Jonas De Wulf, Sebastien Van Huffel | Productieleiding: Polien Demeulemeester | Productie: KOPERGIETERY, KGbe | in samenwerking met: De Grote Post

INTERVIEW MET JOZEFIEN MOMBAERTS

Wat fascineert jou aan wat verborgen wordt, de dingen die je zelf als drijfveer aangeeft in je werk?

Ik heb de neiging om te graven. Niet vanuit nieuwsgierigheid maar omdat ik door andere mensen te begrijpen hoop op een grotere zelfkennis en beter inzicht in de wereld

Als jongere liep ik ooit stage in de psychiatrie. Dat heeft mij diep geraakt. De patiënten zitten letterlijk verstopt van de wereld, weg van iedereen. Hoe begrijpelijk hun situatie ook, als maatschappij stoppen we ze liefst ver weg. Net zo met gevangenen, arme buurten of andere kwetsbare doelgroepen. Ik vraag me vaak af waarom we niet met een grotere fragiliteit in het leven kunnen staan, met minder oordeel. Waarom kan het niet socialer, humaner? Maar dan wordt je al snel weggezet als een idealist.

Zelfmoord is een ontzettend groot taboe. Er wordt totaal niet over gesproken. Het is zelfs vreemd om die gedachte toe te laten, terwijl ik denk dat er veel mensen toch af en toe mee bezig zijn. Mocht er meer openheid kunnen zijn in de maatschappij, zouden we er ook anders mee omgaan, het isolement verkleinen en mogelijks zelfs preventief werken.

Het kapitalistische systeem vertelt ons dat we moeten meedraaien, dat we ons geluk en succes in eigen handen hebben. Als je faalt, is het je eigen fout. Als je faalt, kan je het leven niet aan.

Ik kreeg al vaak de vraag waarom ik het politiek correctere woord zelfdoding niet gebruik. Moord is hard, maar dat is net wat ik wil aankaarten. De hardheid. En het oordeel. Rond het woord zelfmoord hangt immers veel meer ethisch oordeel. Als je een moord begaat, ben je een dader en een dader wordt beoordeeld. Echter, de conclusie van de voorstelling is voor mij een injectie van troost en empathie rond de thematiek.

Je betreft er muzikant Joeri Cnapelinckx bij. Heeft de muziek een speciale functie?

Je kan nog zoveel woorden gebruiken, sommige zaken zijn gevoelsmatig niet te verwoorden. Muziek kan het dan overnemen. Joeri maakt een soort muzikale parallele voorstelling, puur vanuit intuïtie en gevoel.

THEATER IN DE KIJKER

TOM STRUYF // FINDING WILLARD

Zaterdag 28 januari om 20u30 in De Komedie

Winter 2018. Op reis in de VS, komt theatermaker Tom Struyf bij toeval aan in een dorpje bij de grens met Canada. Willard ligt aan de oevers van een uitgestrekt meer, in de schaduw van de ruïnes van een psychiatrische instelling. Gefascineerd door het landschap, de verhalen van de mensen die er wonen en een piepkleine kerkgemeenschap, ontdekt Tom een link met een psychiatrisch ziekenhuis in Geel, thuis in België. Een toevallige kennismaking met een bijzondere plek mondt uit in een meeslepende trip waarbij Toms persoonlijk leven innig met Willard verweven raakt.

Een reisverhaal over opbouw en verval, zorg en gemeenschap. Een filmische voorstelling waarbij je op tribunes rondom een maquette van Willard zit, waardoor je heel nauw betrokken bent en het lijkt alsof je er zelf rondloopt.

Tom vermengt fictie en realiteit tot integrale verhalen op het snijpunt van theater, documentaire en lecture performance. Hij flirt daarbij met genres als de detective, de coming of age en de roadmovie en houdt je op die manier volledig in de ban tot je alle puzzelstukken bij elkaar kan leggen.